

Almanakker, faaet trykt paa dem "Tilladt af Universitetet", og saa ladet dem indhæfte sammen med andre Bøger; man har ikke foretaget noget selvstændigt Aftryk af Almanakken, men benyttet Universitetets Aftryk dertil. Det er slet ikke noget nyt. Nej, den ærede Ordfører kunde simpelt hen have sagt: Venstres Almanak for 3 Aar siden var et mistænkeligt Skrift, et Skrift, paa hvilket Universitetet umuligt kunde sætte sit Stempel, da Venstres Almanak den Gang maatte fra Regeringens Standpunkt — i dette Tilfælde repræsenteret af Universitetet og Konstitutions — formodes at have et revolutionært Indhold. Jeg antager ikke, at den samme Mistanke for Djeblikket kan næres fra den Side mod Venstres Almanak; den maa vistnok nu betragtes som et meget ustyldigt Skrift; jeg har for øvrigt ikke set den, thi jeg har ikke nogen videre Interesse for den. Under alle Omstændigheder er jeg vis paa, at ikke en Gang det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgtres (Dinejen) vilde have nogen Betænkelighed ved at sætte sit "Tilladt" derpaa, og naar han ikke vilde have nogen Betænkelighed derved, vilde Universitetet sikkert endnu mindre have det. Venstres Almanak vil ganske sikkert uden Omsvøb kunne faa sat paa sig: Tilladt af Universitetet; thi vi vide jo alle, hvad Djemedet med "Vestres Almanak" er, nemlig at staae Penge til det fælles Agitationsfond. Det gjorde mig for øvrigt ondt at høre af den ærede Ordfører den Betragtning, at Universitetet kunde umulig indlade sig paa at sætte sit Stempel paa et Skrift, som "gik lige op til Grænsen af det strafbare." Den Talemaade: at gaa lige op til Grænsen af det strafbare, er jo en Talemaade, vi have hørt i de senere Aar, navnlig fra den ærede Justitsministers Mund, om ikke saa meget paa det moralske og sædelige Omraade, som paa andre. Den ærede Justitsminister har som bekendt med stort Eftertryk gjort gældende, at det var netop hans Hensigt med de ekstraordinære Presselove at ramme de Skrifter, de Udtalelser, som i Presse og Tale gik lige op til Grænsen af det strafbare, uden at kunne rammes af de hidtilværende Love. Det gør mig altid ondt at høre Mænd, som jeg hidtil har staaet nær, og som jeg i mange Henseender endnu haaber at staa nær, benytte den Slags Talemaader, som vi have hørt i de senere Aar, i de skarpeste provisoriske Tider, blive fremførte fra Regeringspladsen. Jeg tror, at man i det hele taget kan sige, at Regeringsautoriteterne maa holde sig til, hvad der er Lov, og er det ikke Lovligt, saa skal man ikke opstille ny

Kategorier, mod hvilke man opfinder ny Indskrænkninger paa Finansloven; man skal ganske simpelt holde sig til det Lovlige, saa er der ingen Anrsag til at nægte sin Tilladelse eller sit Stempel. Er det ikke Lovligt, saa giver jo Lovens Midler til at forsøge det. Disse ny Kategorier komme op i tvivlsomme Tider som de nuværende, hvor Begreberne vakte. Og at Begreberne netop vakte i saadanne Tider, det skyldes fremfor alt den Regering, som har opfundet de ekstraordinære Forhold, under hvilke vi leve. Er der nemlig nogen, som er gaaet lige til Grænsen af det Lovlige — og efter min Mening ogsaa ud over det Lovlige, men det skal jeg ikke tale om, thi Domsmagten hviler jo ikke i dette Ting, den hviler jo andetsteds — saa er det den ærede Regering. Derfor siger jeg, at ligesom det var mærkeligt, at den ærede Justitsminister i sin Tid kunde fremkomme med saadanne Ytringer, da ingen i højere Grad end netop han har gjort sig skyldig i at gaa lige op til Grænsen af det Lovlige — om ikke paa det sædelige Omraade, thi det vil jeg paa ingen mulig Maade bestynde den ærede Justitsminister for — men paa andre Omraader, som ogsaa ere meget vel bekendte, saaledes gør det mig ogsaa ondt at høre den ærede Ordfører gøre saadanne Udtryk til sine og opstille ny Indskrænkninger støttet derpaa. Vi ville nu, naar dette System, som den ærede Ordfører har givet sin Sanktion, bliver indført her i Landet, saa tre forskellige Former af Almanakker. Vi vilde saa den officielle Almanak uden andet Indhold, dernæst ville vi faa Almanakker, som ere tilladte af Universitetet, og endelig ville vi faa en Art Pariaalmanakker — til hvilke Venstres Almanak hidtil har maattet henregnes, men jeg antager ikke, den for Fremtiden maa henregnes dertil — i det hele taget saadanne Almanakker, som Universitetet fra et ikke blot moralsk Standpunkt, men ogsaa fra et politisk og i mange andre Henseender højheligt Standpunkt ikke finder det passende at give sin Tilladelse til og ikke vil sætte sit Stempel paa. Jeg frygter imidlertid for, at dette for disse Pariaalmanakker vil være en ganske jærlig Ubefaling, og at det vil virke tillokkende over for den Art af Befolkningen, som den ærede Ordfører netop skildrede, de, der købe paa Jærnbanestationer og rundt omkring Almanakker, for dem vil det være tillokkende at købe disse Pariaalmanakker, som ikke ere ulovlige — det ere de jo ikke — men som man ved gaa lige op til Grænsen af det ulovlige. Der er jo noget fristende i at se, hvor nær man kan gaa op til Grænsen uden at paadrage sig Straf.